

0 0 1 0 0 0 0 0

Universitat de Barcelona · Facultat de Belles Arts

Grau en Belles Arts

0 0 1 0 0 0 0 0

Treball Final de Grau

Tutoritzat per Francisco Javier Lozano Vilardell

Curs acadèmic 2016 / 2017

12 de Juny del 2017

Abstract

This project aims to confront a new tool of domination, the *digital psychopolitics*, through a series of symbolic actions that reflect and question the influence that exerts in the contemporary subject.

As a result of a *site-specific* intervention in an empty factory with a strong historical context and spaces with a great poetic impact, it is intended to evoke experience and contemplation as a mechanism to deal with this new paradigm.

The discourse is embodied in a trinomial; intervention, sculpture and audiovisual documentation that unleash into an installation.

Keywords: memory, empty space, narration, numbering.

Aquest projecte intenta confrontar una nova eina de dominació, la *psicopolítica digital*, a través d'una sèrie d'accions simbòliques que reflexionen i qüestionen la influència que exerceix en el subjecte contemporani.

Arran d'una intervenció *site-specific* en una fàbrica desocupada de marcat context històric i espais amb gran càrrega poètica, es pretén evocar a l'experiència i la contemplació com a mecanisme per fer front a aquest nou paradigma.

El discurs es materialitza en un trinomi; intervenció, escultura i registre audiovisual que desemboquen en una instal·lació.

Paraules clau: memòria, espai buit, narració, numeració.

Sumari

Abstract	VII
Prefaci	XI-XXV
00100000	27
Intervenció <i>site-specific</i>	34
Peça escultòrica	52
Instal·lació	57
Conclusions	63
Bibliografia	65

Prefaci

Una retrospectiva envers els treballs realitzats durant aquests anys de producció artística em van evidenciar una motivació que es trobava emmarcada en una mateixa temàtica, una temàtica que es veia reflectida en tots els projectes, la memòria.

El meu propòsit era el d'evidenciar, reflexionar sobre el pas del temps, el que n'esdevé, desenvolupar la malenconia del passat, la pèrdua, la desaparició, capturant-los amb el record, la memòria de les vivències, establir més d'un temps, comprendre moments mentals, onírics, intemporals, estancats, envers d'altres imparables en constant moviment.

Seguint la meva formació acadèmica hi ha un punt d'inflexió quant apareixen teories filosòfiques que em fan replantejar altres perspectives de treball amb una actitud més crítica. A poc a poc les obres comencen a transitar per conceptes de memòria - contramemòria, passat - present, subjecte i poder.

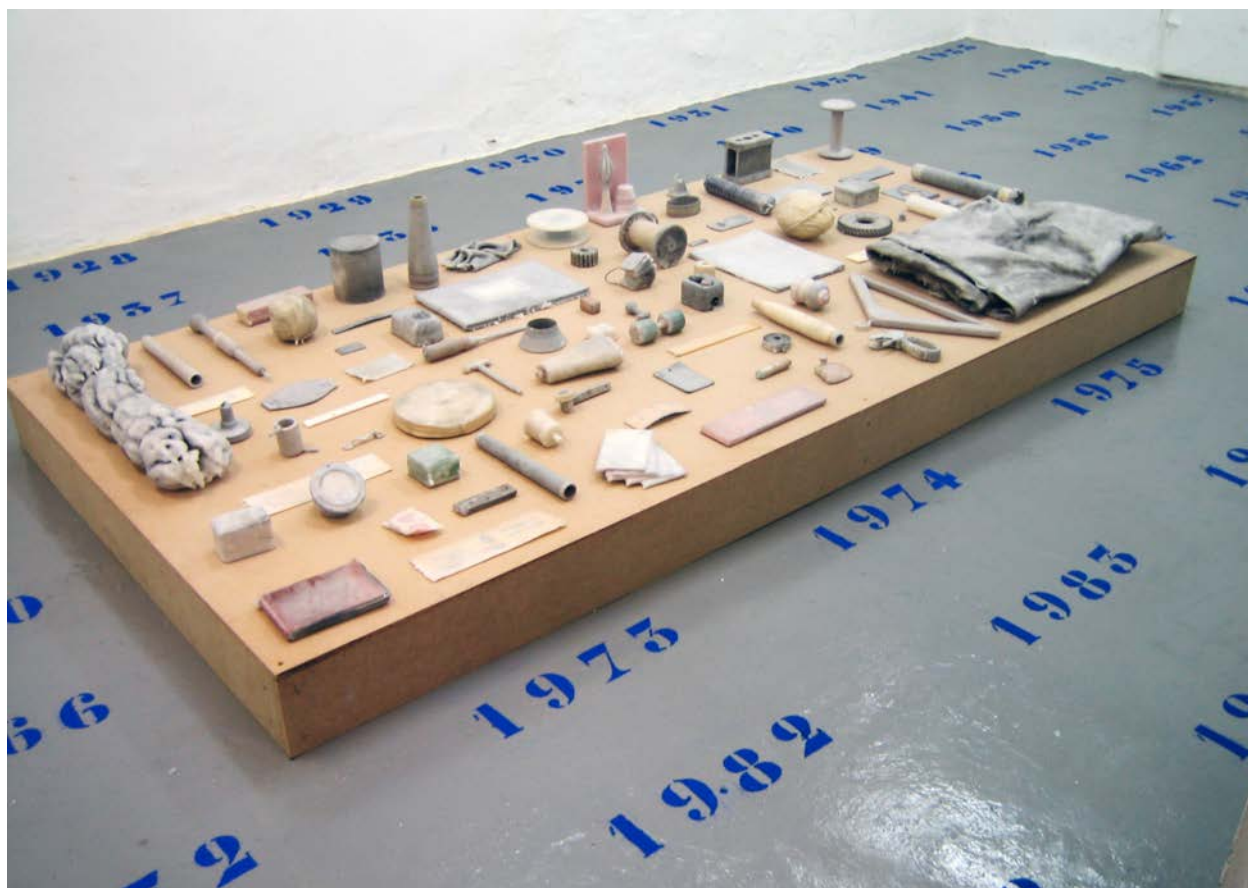
La Blava

Una tarima de fusta presenta 80 objectes de caràcter industrial en mig d'una sala, al voltant, una numeració blavosa ocupa la superfície. L'espectador, al entrar a la sala modifica la instal·lació amb la seva visita, la numeració es fragmenta i desdibuixa, deixant únicament un rastre blavós que es prolonga més enllà de la sortida.

La Blava és el nom popular d'una antiga fàbrica de principis del segle xx situada al poble de Roda de Ter, és per el color blau intens de portes i finestres que els seus habitants van batejar la fàbrica tèxtil *Tecla Sala e Hijos* com la blava.

La voluntat d'aquest projecte rau en rememorar la vivència del meu poble a partir de la recuperació d'objectes que resten abandonats en l'espai, importància en l'acció de «recollir la memòria», en la recol·lecció d'objectes diversos carregats d'història que testimonien la vida en la fàbrica.

En la instal·lació, un mostrari d'objectes parafinats, capes i capes de parafina¹ velen i protegeixen cada objecte segons la seva qualitat material, apareix l'objecte esmorteït com a contenidor de memòria i oblit, de presència i absència.

Al terra, un calendari efímer i volàtil realitzat amb plantilles numèriques² i pigment, enregistren el període d'activitat de la fàbrica des de la seva inauguració l'any 1925 fins a la seva desocupació l'any 1999. Es representa de forma temporal el cicle i la identitat de la fàbrica amb pigment blau ultramar³.

El projecte explora el concepte memòria d'un espai i temps concrets a partir de l'arqueologia dels vestigis industrials, és amb l'apropiació de l'objecte, entès com a «testimoni», que la noció de memòria esdevé presència directa en l'obra.

El dossier reuneix tota una sèrie de documentació fotogràfica, arxius històrics i d'altre informació cercada que contextualitza el projecte.

¹ En la indústria tèxtil era habitual l'ús de la parafina per impregnar la maquinaria i evitar que els fils dels telers es trenquessin constantment. La major part de la parafina provenia de la fàbrica.

² Les plantilles van ser recuperades de la fàbrica, s'utilitzaven per la organització de mobiliari i el gènere.

³ Els treballadors de la fàbrica pintaven amb Blau Montserrat portes i finestres, un pigment de color blau ultramar, el mateix pigment que es va emprar en el projecte.

2008. *La Blava*. Tècnica mixta; objectes diversos, pigment, parafina i fusta. Dimensions variables. Roda de Ter, Barcelona.

Still

Odorar, palpar, sentir, percebre, reconèixer l'instant... endevinar els vestigis de la vivència, la presència d'una veu fluixa que intenta combatre l'oblit.

La ruïna és el medi que expressa l'absència, els efectes del pas del temps. No obstant, en els vestigis d'un arquitectura anònima ressonen els mots *still* i *tell*.

L'obra *Still* és la reminiscència de pensar en l'espai inhabitat, un espai de representació on cada imatge narra una permanència que es confronta amb l'entorn.

Evocar la pèrdua que provoca l'ineluctable moviment del pas del temps, sense pretensions, amb la voluntat d'abraçar, i no de retenir la memòria.

2010. *Still*. Sèrie de 6. Fotografia analògica.
39 x 57 cm.
Roda de Ter.

Leviatan

Todo comienza con el cuerpo de un niño aterrorizado por la fábrica del pueblo que exhala vapores y humo por las narices, como un monstruoso animal de fábula. Ruidos sordos y regulares, largos y lentos, negros e inquietantes bullen en su vientre: motores, ventiladores, máquinas mágicas, hierros a rayas como piel de cebra, rugidos de acero, palpitaciones de engranajes y largos chorros de brumas insulsas o saturadas de olores repugnantes.⁴

⁴ Michel Onfray, *Política del Rebelde. Tratado de resistencia e insumisión*, p.11.

La temàtica d'aquesta obra esdevé de la experiència de formar part del sistema de producció en cadena. Una producció sense fi, sempre en rotació, que deshumanitza fins al punt de sentir-se una prolongació de la màquina on cedeix el propi ritme vital. La industrialització requereix disciplinar el cos, ajustar-lo a la producció mecànica, el sotmet a un sistema de normes fins a l'automatisme de les costums.

El discurs es centra en el subjecte, el cos explotat i dominat en el sistema de producció industrial modern, emmarcant-se en la noció de *biopoder* com a tècnica de poder que actua sobre el control corporal de l'individu en la societat disciplinària elaborada per *Michel Foucault*.

El filòsof francès *Michel Foucault* va desenvolupar la noció de poder en els seus treballs, per ell el poder és una relació de forces, una situació estratègica en una societat i en un moment determinat, és el resultat de les relacions de poder i per tant és omnipresent. El subjecte es manté constantment travessat per aquestes relacions i no pot ser considerat independentment d'elles.

Segons *Foucault* a partir del segle XVII el poder es torna disciplinari, el poder

disciplinari té com a objectiu el cos de l'individu, el coneixement, el poder i subjugació a través d'institucions com l'escola, la presó, l'hospital, l'exercit i la fàbrica. El *biopoder*⁵ és la noció que defineix la pràctica dels estats moderns d'explotar nombroses i diverses tècniques per tal de subjugar els cossos i controlar la població.

El terme *Leviatan* ha set reutilitzat en nombroses ocasions com a sinònim del sistema capitalista com a màquina destructora de la vida i l'esperit humà que necessita engolir cada vegada més per seguir funcionant. El filòsof *Michel Onfray* recupera aquest imaginari de la societat capitalista en el llibre *Política de un rebelde. Tratado de resistencia e insumisión*

*Leviatán es el nombre del autómatas al que se asimila esta máquina política, semejante a un mecanismo animado por resortes, cuerdas y engranajes a modo de corazones, nervios y articulaciones de un gran animal obsesionado por el alimento y totalmente dedicado a lo que puede satisfacer su apetito de ogro.*⁶

L'obra s'articula en la metàfora de fàbrica/ventre, ventre monstruós que tot ho engoleix. El *Leviatan* es representa a partir de dos elements de caràcter industrial per tal de materialitzar-lo i poder portar a terme el seu sacrifici.

Un sac d'espart lligat i clavat a la paret funciona com a híbrid entre contenidor simbòlic i animal esbudellat d'escorxador del qual vessen una multiplicitat de peques translúcides. Són empremtes/carcasses molt fràgils que capten la impressió digital en el seu interior mantenint llis l'exterior. Les peques evocuen a la sensibilitat del gest, al tacte desvinculat dels sentits, el subjecte convertit en producte.

Mentre un sac allibera el del terra recull emmagatzemant-les de nou, es pretén donar constància d'un cicle, un sistema que no s'atura tot hi haver recuperat momentàniament aquella sensibilitat malgastada. La voluntat és la de generar una dialèctica entre identitat/anonimat, sensibilitat/automatisme, subjecte/objecte.

⁵ Michel Foucault, *Historia de la sexualidad I. La voluntad de saber*, p.162.

⁶ Michel Onfray, *Política del rebelde. Tratado de resistencia e insumisión*, p.60.

2012. *Leviatan*. Tècnica mixta;
sac d'espert, parafina, cordills
i claus. Dimensions variables.
Barcelona.

Discòrdies

El cuerpo humano se introdujo dos veces en el mercado: la primera por el asalariado, cuando el hombre vendió su fuerza de trabajo, y la segunda por intermedio de la salud. Por consiguiente el cuerpo humano entra de nuevo en un mercado económico en cuanto es susceptible a las enfermedades y a la salud, al bienestar o al malestar, a la alegría o al sufrimiento, en la medida en que es objeto de sensaciones, deseos, etc.⁷

⁷ Adán Salinas, *La semántica biopolítica: Foucault y sus recepciones*, p.22.

Aquest projecte interdisciplinari proposa una sèrie de dispositius performatius que es duen a terme en l'espai públic com a instrument per afrontar problemàtiques entorn la salut, la medicalització en la societat occidental i les relacions de poder subjacents en la cultura contemporània.

Discòrdies al·ludeix a un dels llibres per excel·lència d'herbes medicinals *Dioscórides*, un joc de paraules que pren una actitud vacil·lant davant la temàtica en qüestió.

L'imperatiu és el de generar espais de reflexió envers el *Big Pharma* (indústria farmacèutica) com a entitat únicament lucrativa i la cura tradicional popular com a producció de coneixement i autogestió.

Per *Michel Foucault* la *biopolítica* és la tècnica de poder que té com objecte les poblacions humanes com a grups de sers vius regits per processos i lleis biològiques. Aquesta entitat biològica posseeix tasses commensurables de natalitat, mortalitat, mobilitat en territoris, etc, que poden utilitzar-se per controlar-la en la direcció que es vulgui

El control de la sociedad sobre los individuos no sólo se efectúa mediante

*la conciencia o por la ideología, sino también en el cuerpo y con el cuerpo. Para la sociedad capitalista es lo biopolítico lo que importa ante todo, lo biológico, lo somático, lo corporal. El cuerpo es una entidad biopolítica, la medicina es una estrategia biopolítica.*⁸

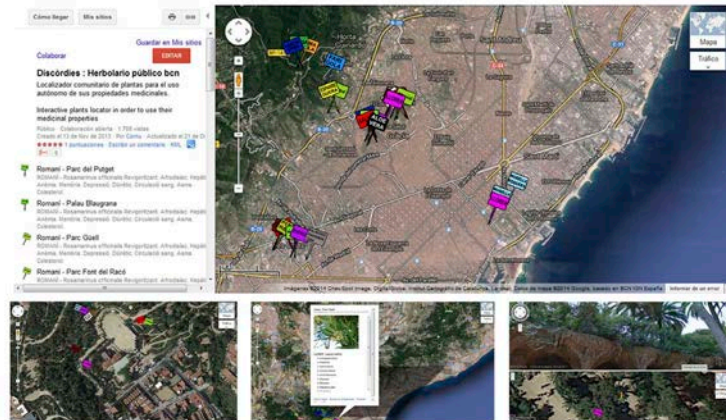
Discòrdies pretén afrontar i visibilitzar aquest poder regulador incidint en un context real mitjançant un artefacte mòbil.

L'artefacte/carro funciona com a punt informatiu, de divulgació, recol·lecció i dispensador de plantes medicinals, ungüents, remeis, etc. Es genera una cartografia virtual per presentar la geolocalització precisa, la imatge descriptiva i taxonomia catalogada, de tots aquests recursos en un servidor de mapes a la web .

Es concep la superfície de la ciutat de Barcelona com a una herboristeria gratuïta.

Per últim, s'utilitzen les plantes originàries de la ciutat per crear un hort medicinal i posar-lo a disposició de qui ho necessiti, ja sigui, per un autoconsum o solament per reconèixer i familiaritzar-se d'una manera empírica.

MAPA VIRTUAL HERBOLARI URBA

Google Maps, Herboristeria pública, Barcelona.

Intervenció, Parc del Putxet, Barcelona.

Cartells informatius, Parc Güell, Barcelona.

Hort Medicinal, Facultat de Belles Arts, Barcelona.

⁸ Michel Foucault, *Conferencia El nacimiento de la medicina social, Revista centroamericana de Ciencias de la Salud* (1977); conferència en la Universidad de l'Estat de Rio de Janeiro, octubre de 1974. *Dits et Écrits, II*, p. 210.

Col·lectiu Cuernocopia, 2013. *Discòrdies*. Tècnica mixta; materials reciclats, plantes medicinals, ungüents i Vídeo HD 5' 58'', 150 x 165 x 160 cm. Barcelona.

Agraïments

Les idees són intangibles, és gràcies a tota les persones que m'han acompanyat i recolzat durant el procés de creació, que ha set possible aquest projecte.

A elles els hi dedico.

Antonio Casacuberta LLacer, Marta Erra Canadell, Reyes Serrano Delgado, Elsa Casacuberta Serrano, Nina, Carles Marti Mercadé, Francisco Javier Lozano Vilardell, Mariano Andrés Calvo, Josep Mª Casacuberta, Sofia Zygianni, Mariana Zamarbide, Daniela Wick, Alba Moner Gerona, Jordi Caubet, Riu Moner Caubet, Laura Gom Balles, Josep Hinojo Abad (Manutroq S.L.), Marina Domenech Arribas, Jose Jimenez (Ego), Albert Serra Vergara (Alcalde de Rode de Ter).

0 0 1 0 0 0 0 0

00100000

(...) el psicopoder es más eficiente que el biopoder, por cuanto vigila, controla y mueve a los hombres no desde fuera, sino desde dentro. La psicopolítica digital se apodera de la conducta social de las masas, pues echa la zarpa en su lógica inconsciente. La sociedad de la vigilancia digital, que tiene acceso al inconsciente colectivo, al futuro comportamiento social de masas, desarrolla rasgos totalitarios. Nos entrega a la programación y al control psicopolíticos. Con ello ha pasado la época biopolítica. Hoy hacemos rumbo a la época de la psicopolítica digital.⁹

⁹ Byung-Chul Han, *En el enjambre*, p.109.

La revolució digital ha permès abastir totes les àrees de la nostra vida amb aparells tecnològics.

A través d'aquests dispositius digitals creem una fluctuació constant de dades que revelen informació personal. Les dades massives, anomenades *Big Data*, processen a temps real una gran quantitat d'informació que estableix patrons sobre la conducta, hàbits i gustos.

La *psicopolítica*¹⁰ és la nova tècnica de poder que el filòsof *Byung-Chul Han* descriu en la nostra societat contemporània

*El Big Data es un instrumento psicopolítico muy eficiente que permite adquirir un conocimiento integral de la dinámica inherente a la sociedad de la comunicación. Se trata de un conocimiento de dominación que permite intervenir en la psique y condicionarla a un nivel prerreflexivo.*¹¹

Si la *biopolítica de Foucault* incidia en la fisicitat de l'individu com a objecte de dominació, ara, en l'era digital es produeix l'*impasse* al control de l'inconscient, del pensament.

Si bé, en el temps de treball, l'explotació es dirigeix únicament a allò corporal, els pensaments queden resguardats. Actualment la totalitat del temps de l'individu queda exposat deixant l'inconscient col·lectiu al descobert en pro del capital.

El *Big Data* és la tecnologia que permet analitzar grans quantitats de dades d'una manera ràpida i eficaç de fonts molt diverses. Una part són recopilades en comunicació telefònica, transaccions bancaries, pagaments amb targeta, cerques de *Google*... D'altres es generen voluntàriament quan es publiquen entrades i s'envien missatges en xarxes socials.

Es plantegen dilemes ètics com la privacitat, la transparència, la pèrdua, la identitat. Pel que fa a la privacitat, és important qüestionar qui és el propietari de les dades que s'analitzen.

Gran part del valor de les dades sol estar en usos secundaris d'aquells pels quals es van recopilar. És així com existeix el risc de que les dades s'emprin amb intencions que els usuaris ni coneixen ni aproven.

¹⁰ Byung-Chul Han, *Psicopolítica*, pp.11-119.

¹¹ Byung-Chul Han, *Psicopolítica*, p.25.

L'anàlisi de dades permet crear correlacions que a primera vista no semblen tenir res en comú, però beneficia l'apoderament del capital ja que permet detectar patrons i tendències que les empreses utilitzen en la presa de decisions.

En les telecomunicacions i la informàtica, s'usa un mètode de codificació de dades amb cadenes de caràcters i cadenes de *bits*.

El codi binari és el sistema numèric que s'emptra per la representació de textos o instruccions de computadora, utilitzant el sistema de dos dígit; el nombre "0" tancat, "1" obert.

En el projecte es porta a terme una investigació sobre la encriptació del llenguatge on cada caràcter es transcriu en 8 dígit negatius i positius, que varien segons majúscules, minúscules, accentuació, etc.

A 01000001 a 01100001

B 01000010 b 01100010

C 01000011 c 01100011

D 01000100 d 01100100

E 01000101 e 01100101

F 01000110 f 01100110

G 01000111 g 01100111

H 01001000 h 01101000

I 01001001 i 01101001

J 01001010 j 01101010

K 01001011 k 01101011

L 01001100 l 01101100

M 01001101 m 01101101

N	01001110	n	01101110	
O	01001111	o	01101111	
P	01010000	p	01110000	
Q	01010001	q	01110001	
R	01010010	r	01110010	@ 01000000
S	01010011	s	01110011	\$ 00100100
T	01010100	t	01110100	€ 10000000
U	01010101	u	01110101	? 00111111
V	01010110	v	01110110	
W	01010111	w	01110111	
X	01011000	x	01111000	
Y	01011001	y	01111001	
Z	01011010	z	01111010	

L'acumulació d'informació encriptada és tan desmesurada, que provoca la descontextualització del llenguatge i per tant del missatge i la seva relació amb l'emissor. Allò binari no pot representar l'ésser ni tampoc narrar-lo.

En el discurs del projecte, el *Big Data* s'interpreta com el medi *psicopolític*, per això, és amb l'extrapolació del seu propi "llenguatge", que es defineix conceptualment.

Els dígit 00100000 són l'espai en blanc que hi ha entre caràcters, aquest buit ocupa 8 dígit sense significant. És precisament amb la representació d'aquesta vacuïtat com es concep i formalitza.

Dígit en codi binari que encripten l'espai buit:

0 0 1 0 0 0 0 0

b 0 1 1 0 0 0 1 0

i 0 1 1 0 1 0 0 1

g 0 1 1 0 0 1 1 1

0 0 1 0 0 0 0 0

d 0 1 1 0 0 1 0 0

a 0 1 1 0 0 0 0 1

t 0 1 1 1 0 1 0 0

a 0 1 1 0 0 0 0 1

Intervenció *site-specific*

A Roda de Ter, 2017

Pel passeig que voreja el riu Ter, la perifèria de *La Blava*¹² es manté barrada i els grans finestrals tapiats, uns panells eviten l'accés de la mirada, s'ha restringit la visibilitat.

¹² Fàbrica abandonada *Tecla Sala e Hijos*.

Els finestrals de la zona sud/oest resten amagats, però es conserven intactes per l'intrús agosarat.

En els racons de l'arquitectura resten les bitlles despallades dels telers absents.

Sectors incendiats, sostres apuntalats, finestres destrossades... El trencadís dels vidres opacs envaeixen la superfície... Els testimonis¹³ que recol·lectava ja són gairabé inexistents, la fàbrica rau desvalisada.

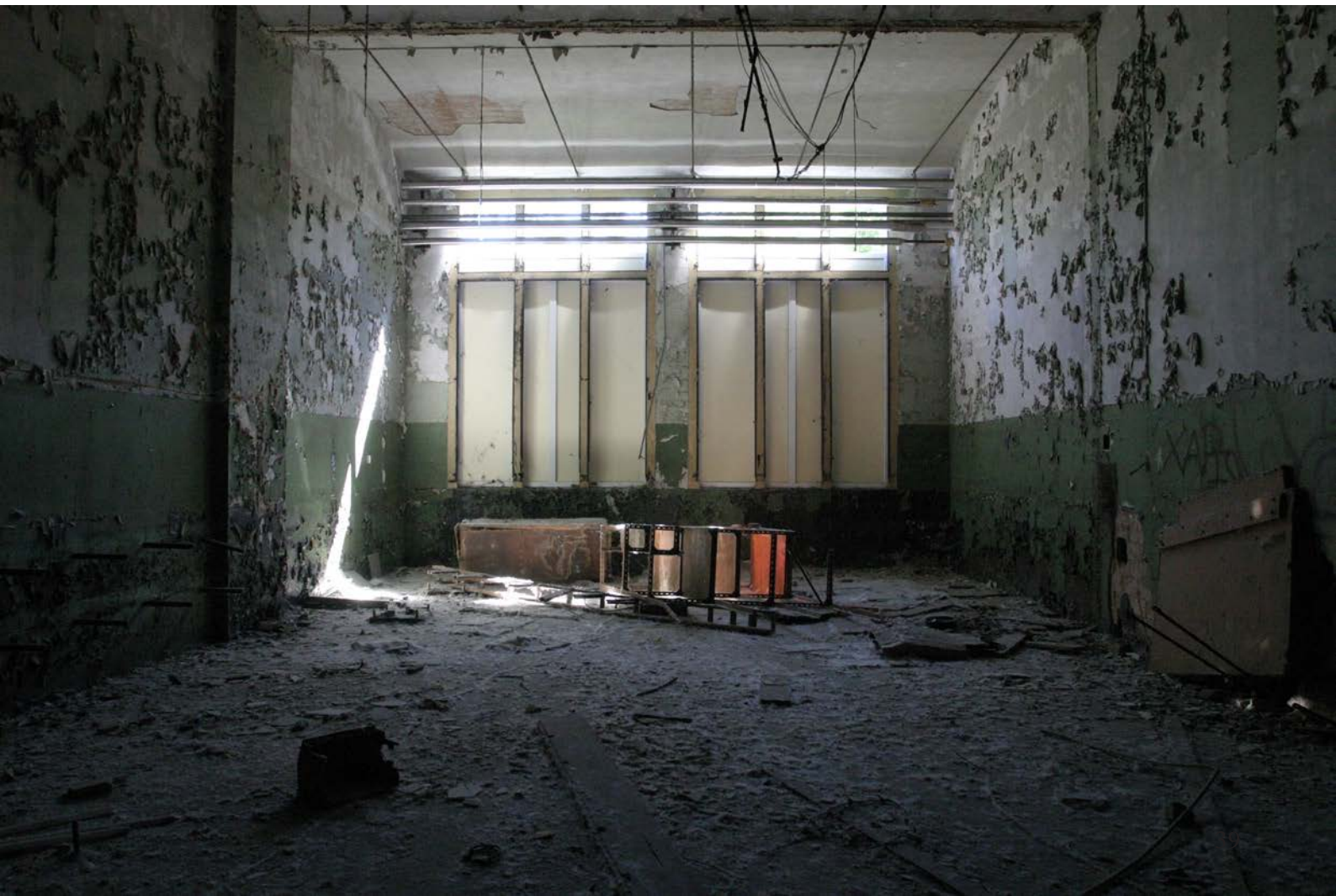
¹³ Projecte *La Blava*, concepte de l'objecte com a testimoni de la memòria.

Aquí el espacio lo es todo, porque el tiempo no anima ya la memoria. La memoria -¡Cosa extraña!- no registra la duración concreta [...]. No se puede revivir las duraciones abolidas. Sólo es posible pensarlas, pensarlas sobre la línea de un tiempo abstracto privado de todo espesor. Es por el espacio, es en el espacio donde encontramos esos bellos fósiles de duración, concretados por largas estancias. El inconsciente reside. Los recuerdos son inmóviles.¹⁴

¹⁴ Gaston Bachelard, *La Poética del Espacio*, p.39.

La simbologia de l'espai com escenari passat d'un sistema de producció industrial en contraposició, amb l'atmosfera poètica que ara presenta, em condueixen a realitzar una intervenció. Es vol evocar el passat per parlar del present, entendre l'espai interior de l'arquitectura com a contenidor per narrar la memòria, al subjecte absent.

*Los datos y los números, por mucho que abarquen, no proporcionan el autoconocimiento. Los números no cuentan nada sobre el yo. La numeración no es una narración. El yo se debe a una narración. No contar sino narrar lleva al encuentro con uno mismo o al autoconocimiento.*¹⁵

La intervenció es vincula a la noció de *psicopolítica* mitjançant l'acció de narrar i amb l'apropiació d'uns versos d'un poema de *Miquel Martí i Pol*, un poeta que va capturar la vivència dels habitants del poble i l'experiència en la fàbrica.

El poema *No estem mai sols* ens situa en la era industrial, descriu les sensacions del subjecte posant èmfasi en la duresa de les condicions. Són en els dos últims fragments del poema on apareixen els mots; *espai que ocupen, ritme, progrés, tendresa i ànima metàl·lica*, que s'interpreten com el vaticini d'allò *psicopolític* en la nostra societat actual.

S'escullen aquests fragments com a connexió temporal que ens ubica en el present

No estem mai sols. Hi ha sempre la gent; però la gent no compta. El que compta es l'espai que ocupen i el ritme sense treva.

Tothom accepta ja que la tendresa perjudica el progrés.

*Estigueu-ne segurs: s'apropa el dia que tots tindrem una ànima metàl·lica.*¹⁶

Es realitza una intervenció en un dels finestrals de l'arquitectura, que possibilita l'entrada de la llum solar, mitjançant uns plafons amb els versos escrits al buit. Acció poètica de tapiar amb versos.

Idea d'escriure amb llum, ocupar de forma temporal i etèria l'espai, entendre el finestral com a nexa de comunicació entre temps passat i present.

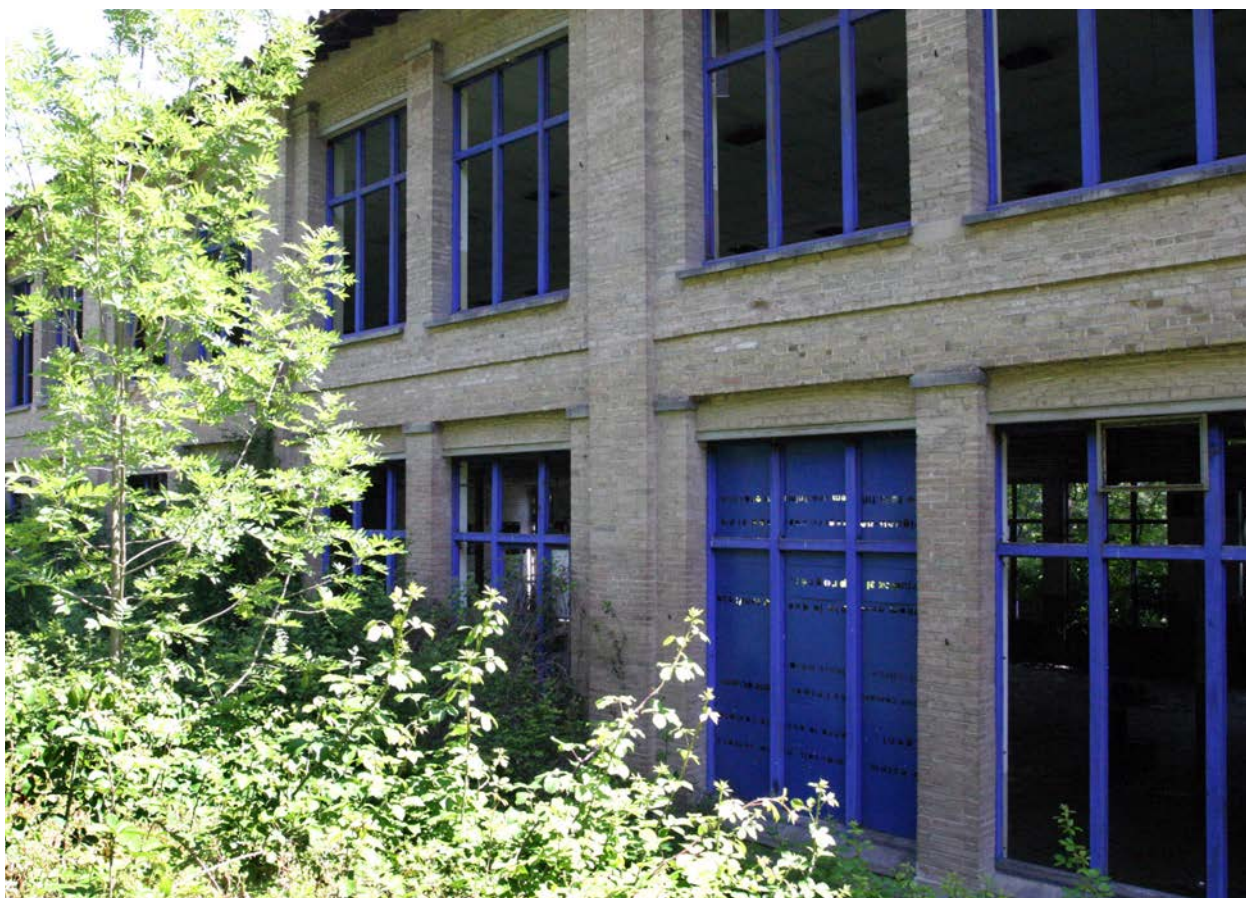

¹⁵ Byung-Chul Han, *Psicopolítica*, p. 92.

¹⁶ Miquel Martí i Pol, *LA FÀBRICA*, pp.12-13.

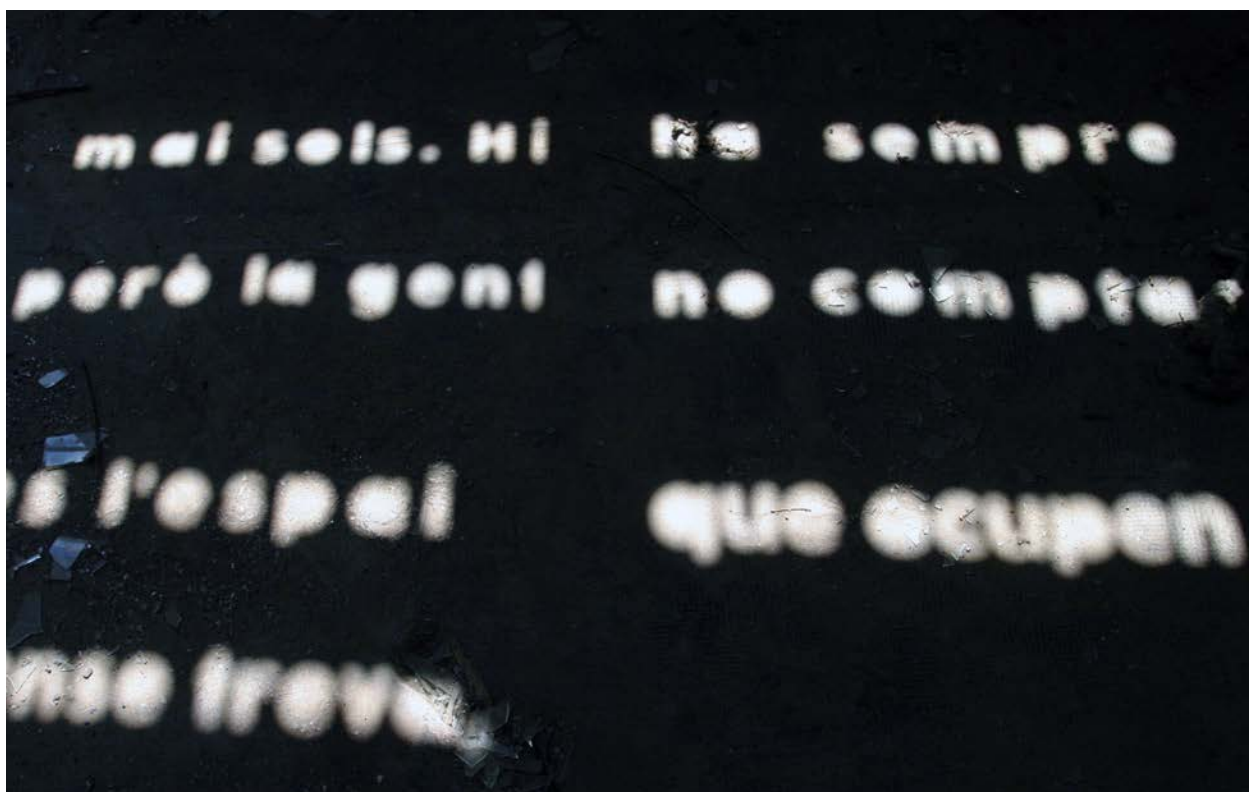
El versos apareixen projectats quant els curs del sol arriba a l' últim sector a il·luminar de la fàbrica, en la zona sud/oest, la seva lectura només és comprensible des del seu l'interior.

Gradualment la bardissa dificultarà la lectura i acabarà silenciament el poema, esborrant la memòria . Antagonisme entre cultura i natura.

2017.**00100000**. Tècnica mixta; cartró i acer.
356 x 233 cm.
Roda de Ter.

NO ESTEM MAI SOLS

*No estem mai sols. Hi ha sempre
quaranta-sis contínues que ens vetllen
i metxeres insignes
de principis de segle.*

*Tenim la por ficada al cos;
sovintegen tan poc els dies festius!*

*Tant treballar ens taca la pell
d'oli de màquines,
de pols de màquines,
de ferum de màquines.*

*Se'ns contagia l'epilèpsia
de les pentinadores
i el dinamisme excessiu
dels dobladors suïssos
i la fressa monòtona de les cardes.*

*No estem mai sols. Hi ha sempre
gairebé vint-i-tres mil pues
i llur terrible seqüela;
i els horaris tan rígids
i el plusos tan despòtics.*

*No estem mai sols. Hi ha sempre
la gent; però la gent no compta.
El que compta es l'espai que ocupen
i el ritme sense treva.*

*Tothom accepta ja que la tendresa
perjudica el progrés.
Estigueu-ne segurs: s'apropa el dia
que tots tindrem una ànima metàl·lica.¹⁷*

¹⁷ Miquel Martí i Pol, *LA FÀBRICA*, pp.12-13.

Peça escultòrica

Es realitza una peça d'alabastre composta de tres columnes, cada una formada per 4 blocs. La qualitat velada de l'alabastre es relaciona amb els vidres opacs que impediè la visió exterior dels treballadors en la fàbrica.

L'estructura i disposició de la peça en l'espai està estretament relacionada amb la forma del finestral de la intervenció. En una de les superfícies es troba inscrit en buit l'algoritme en codi binari amb que es representa de manera crítica el *Big Data*, formalment i conceptualment s'inscriu l'espai buit en la peça. L'altre superfície resta llisa per remetrem de nou als vidres opacs de la fàbrica.

Una acumulació de dades s'expandeix per l'alabastre reiteradament per referir-me a la fluctuació de dades de la *hipercomunicació* virtual com a barrera simbòlica que no representa i aïlla al subjecte contemporani.

La tipografia utilitzada en el codi binari és de caràcter militar i industrial d'aquesta manera la peça es vincula conceptualment com l'element intermedi que conjuga el precedent i el referent, allò *biopolític* amb allò *psicopolític*.

Si bé, la dominació corporal ara no es tan centralitzada, encara existeix. Es pretén mostrar una coexistència de les dues tècniques de poder.

2017. **00100000**. Tècnica mixta; alabastre,
resina, pigment i acer.
220 x 128 x 8 cm.
Barcelona.

Instal·lació

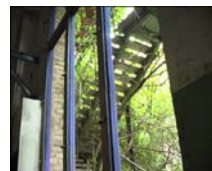
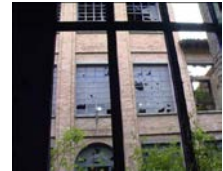
La instal·lació està formada per una escultura i un registre audiovisual.

Es divideix la sala expositiva en dos espais continus que es comuniquen, l'escultura funciona com a element liminar, no limitador, per produir una dialèctica entre espai exterior/espai interior.

L'escultura impedeix una visió correcta del registre audiovisual, és per les escletxes que s'entreveu una projecció contínua. Les seves imatges situen a l'espectador en un entorn industrial obsolet.

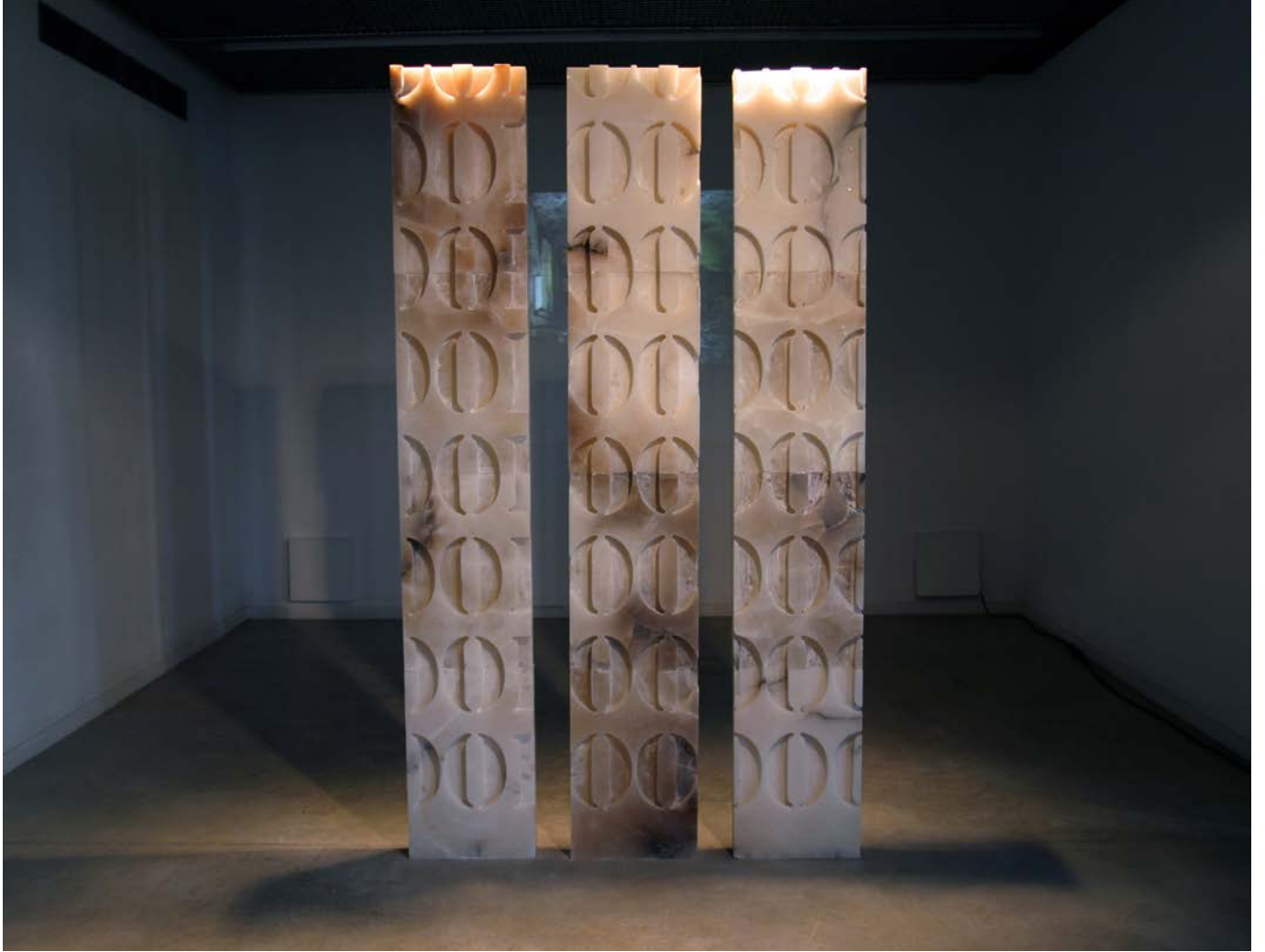
La narrativa visual mostra l'atmosfera amb una perspectiva poètica, on la intervenció dels versos apareixen i desapareixen de forma atemporal i fragmentada.

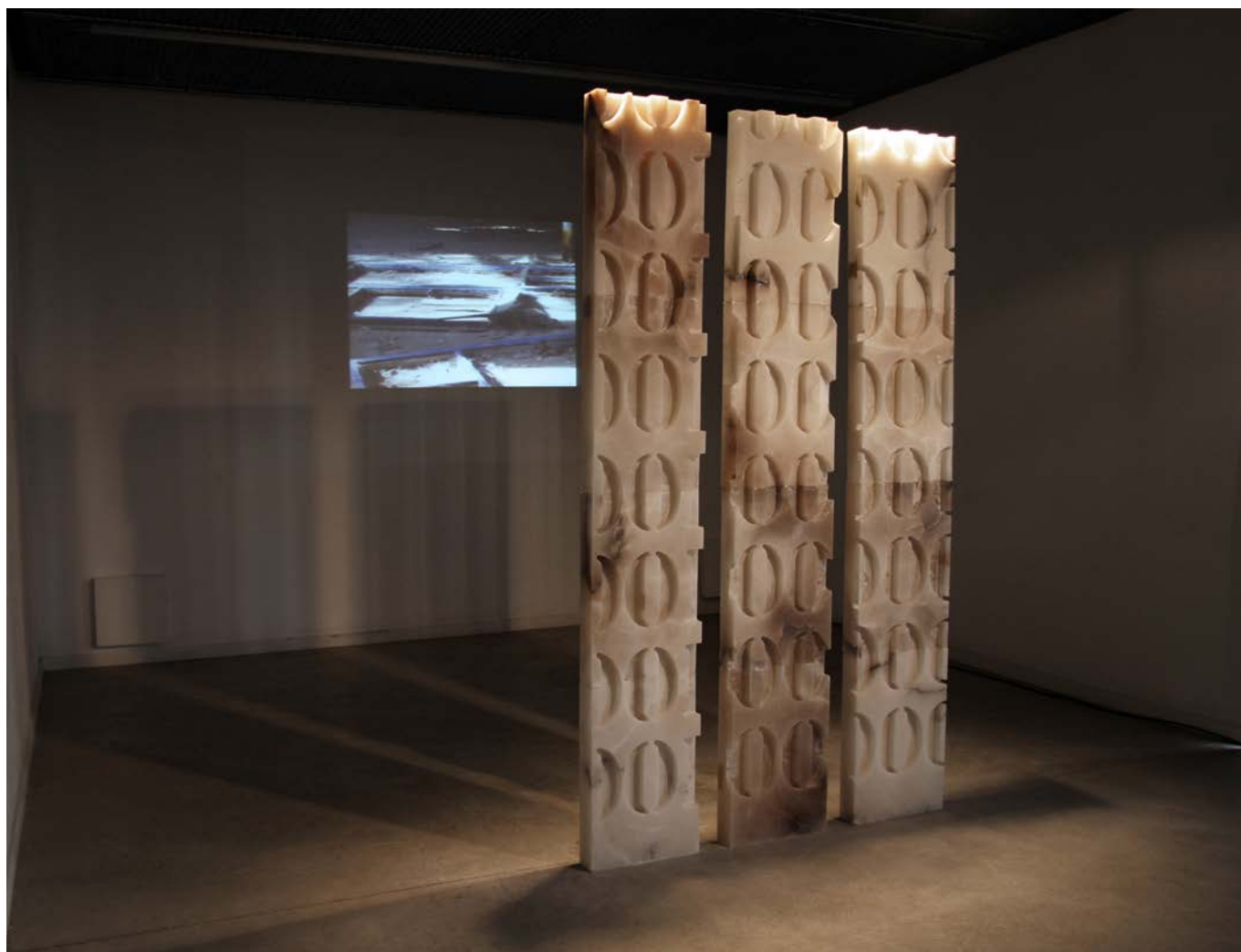
Hi han paral·lelismes formals entre la imatge visual i la peça escultòrica, amb la projecció dels versos i els finestrals.

2017. **00100000**. Tècnica mixta; alabastre, resina, pigment i acer.
220 x 128 x 8 cm. Vídeo Dvix 3'01''. 60 x 50cm
Dimensions variables
Roda de Ter, Barcelona.

Conclusions

Es reiteren idees i conceptes en els diferents processos del projecte, la noció de buit, la visibilitat i l'espai, s'interrelacionen constanment.

Les diferents tècniques de poder es confronten i solapen des de la poètica, la memòria i la contemplació.

Aquest projecte m'ha permès explorar l'espai com a continent de la memòria. Com també la importància que cobra una acció, i el significat que genera en un context determinat.

La qualitat matèrica de la veladura és un element constant en la meva obra que em permet explorar conceptes que s'amaguen entre llindars.

Bibliografia

BACHELARD, GASTON (2004) *La poetica del espacio*. Madrid: Fondo de Cultura Económica.

FOUCAULT MICHEL. *Conferencia El nacimiento de la medicina social, Revista centroamericana de Ciencias de la Salud* (1977); conferència en la Universitat de l' Estat de Rio de Janeiro, octubre de 1974. *Volumen II de Dits et Écrits*, (1976-1988). París: Gallimard, 2001. Disponible en <http://www.alcoberro.info/planes/foucault9.htm>

FOUCAULT, MICHEL (2006) *Historia de la sexualidad I. La voluntad de saber*. Madrid: Siglo XXI.

FOUCAULT, MICHEL (1996) *Vigilar y Castigar*. Madrid: Siglo XX.

HAN, BYUNG-CHUL (2014) *En el enjambre*. Barcelona: Herder Editorial.

HAN, BYUNG-CHUL (2013) *La sociedad de la transparencia*. Barcelona: Herder Editorial.

HAN, BYUNG-CHUL (2014) *Psicopolítica: Neoliberalismo y nuevas técnicas de poder*. Barcelona: Herder Editorial.

MARTÍ I POL, MIQUEL (2004) *LA FÀBRICA*. Barcelona: Edicions 62·Empúries.

Meneguzzo, Marco (2006) *El siglo XX: arte contemporáneo*. Barcelona: Electa.

ONFRAY, MICHEL (2011) *Política del rebelde. Tratado de resistencia e insubmisión*. Barcelona: Editorial Anagrama.

SALINAS, ADÁN (2014) *La semántica biopolítica: Foucault y sus recepciones*. Madrid: Cenaltes Ediciones.

SIBILIA, PAULA (2009) *El hombre postorgánico. Cuerpo, subjetividad y tecnologías digitales*. Buenos Aires: Fondo de Cultura Económica.

0 0 0 0 0 1 0 0

